

Затуй когато ранното духало
раздуха изгрѣвната, свѣтла жарь,
ти се надигашъ все по остарѣла,
и погледътъ ти — все по натежалъ.

Но дневната тревога те обзема,
и ти се блъскашъ, охкашъ и крещишъ;
и твоята любовъ къмъ чернозема
сега укрепва нашитѣ плещи.

Зацапанитѣ залѣзи презъ августъ
загасватъ надъ полята съ топълъ чаръ:
и ти надъ купа жито се възправяшъ
пакъ въ шѣпа, майчо бе, съ червена жарь.